

Arrest

nr. 327 175 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. HERSSSENS loco advocaat D. GEENS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient op 28 augustus 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger, afkomstig uit Lanchkhuti in Guria. U was van 2018 tot 08/2023 wettelijk gehuwd met Z.M. (CGVS [...], O.V. [...]), met wie u een zevenjarige zoon heeft, R.M. Het kind heeft autisme en een ontwikkelingsachterstand. U reisde samen met uw zoon op 22 januari 2020 met het vliegtuig vanuit Kutaisi naar België, waar uw toenmalige partner op 6 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming had ingediend.

Op 28 januari 2020 diende u zelf een **eerste verzoek om internationale bescherming** in in België. U baseerde uw eerste verzoek op de problemen die u en uw echtgenoot kenden met een zekere D.S., een criminele ex-partner van u. D.S. zat sinds 2014 opgesloten in de gevangenis voor andere feiten, maar bleef u daarna bellen en bedreigen. In 2015 of 2016 begon u een relatie met Z.M., die een vriend was van D.S. Jullie probeerden deze relatie geheim te houden, maar D.S. kreeg hier toch lucht van en bedreigde jullie beiden sindsdien met de dood. Hij stuurde ook meermaals handlangers naar jullie om jullie te bedreigen, en één keer werd uw partner Z.M. door enkele mannen in elkaar geslagen. De politie zou jullie niet geholpen hebben.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort (origineel), het paspoort van uw zoon (origineel), de geboorteakte van uw zoon (kopie), uw huwelijksakte (kopie) en uw huwelijkscertificaat (kopie).

Op 23/10/2020 besloot het CGVS dat jullie verzoek kennelijk ongegrond was. Het beroep dat jullie hiertegen aantekenden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd op 06/04/2021 verworpen.

Zonder terug te keren naar Georgië diende u op 14/07/2023 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U baseert dit verzoek op de volgende elementen:

U legt bewijzen voor van de mentale beperking van uw zoon, die een ontwikkelingsachterstand en autisme heeft en daarvoor aangepaste zorg, onderwijs en begeleiding nodig heeft. U geeft aan dat er in Georgië geen aangepaste behandeling en onderwijs beschikbaar is voor hem, en u legt een kopie van een verklaring van het Georgische Ministerie van Onderwijs, regio Lanckhuti, neer om dit te staven. Ten tweede verwijst u naar uw ex-man Z.M., u stelt dat hij u mishandelde tijdens jullie huwelijk en dat u door hem vijanden heeft gemaakt in Georgië. Hij is drugsverslaafd en bezig met criminele activiteiten, waardoor u vaak politie aan uw deur had in België. U heeft geen actuele informatie over uw problemen in Georgië.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten voor: (kopieën van) attesten van de Georgische burgerlijke stand met betrekking tot uw scheiding, brieven van de sociaal assistenten en scholen met betrekking tot de opvoedingssituatie van uw zoontje en zijn ontwikkelingsstoornis, foto's van verwondingen aangebracht door uw ex-partner die zouden dateren van maart 2021, facebookposts van uw ex-partner en zijn nieuwe vriendin, een verklaring van het Georgische Ministerie van Onderwijs, regio Lanchkhuti ter bevestiging van de afwezigheid van aangepast onderwijs voor uw zoon, en een psychologisch attest van uw zoontje.

Op 19/09/2023 nam het CGVS een beslissing van niet-ontvankelijkheid inzake uw tweede verzoek om internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing binnen de wettelijk voorziene termijn.

Zonder terug te keren naar Georgië diende u op 17/09/2024 een **derde verzoek om internationale bescherming** in. U beroept zich hierbij op exact dezelfde feiten als bij uw tweede verzoek. Ter staving van uw derde verzoek legt u een attest van uw psycholoog voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u tijdens uw vorige verzoeken uiteenzette. U verklaarde in het kader van onderhavig verzoek dat wat u de vorige keren vertelde nog altijd actueel is (DVZ-verklaring volgend verzoek, d.d. 17/09/2024, punt 17). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot kennelijke ongegrondheid. Dit omdat uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden omwille van (1) het gegeven dat u en uw echtgenoot volstrekt uiteenlopende verklaringen aflegden over jullie beweerd problemen en (2) het gegeven dat jullie geen enkel bewijs konden voorleggen van jullie problemen, waar dit wel van u verwacht mocht worden. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de RvV op 06/04/2021. U diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijk voorziene termijn. In uw tweede verzoek voegde u toe dat u zich zorgen maakte over uw zoon, die autisme en een ontwikkelingsachterstand heeft, en volgens u geen passend onderwijs of passende behandeling kan krijgen in Georgië. Daarnaast verwees u naar mishandelingen door uw (inmiddels) ex-man. Uw tweede verzoek werd op 19/09/2023 niet ontvankelijk bevonden door het CGVS omdat (1) de motieven met betrekking tot toegang tot onderwijs en behandeling voor uw zoon vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, alsook aan de definitie voor subsidiaire bescherming en (2) omdat u ten aanzien van de problemen met uw ex-man niet aantoonde enige vrees te moeten koesteren bij terugkeer naar Georgië, noch dat u desgevallend niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verklaarde in het kader van onderhavig verzoek dat wat u bij uw vorige verzoeken had verteld nog altijd actueel was en dat u geen nieuwe elementen wenste aan te brengen. U herhaalde dat uw zoon onvoldoende toegang heeft tot zorg en onderwijs in Georgië en dat u vrees heeft voor mishandelingen van uw ex-man. Hij zou u nog altijd bedreigen (DVZ-verklaring volgend verzoek d.d. 17/09/2024, punt 17, 20). U draagt geen verklaringen aan die de eerdere beoordeling van deze feiten kan wijzigen.

U legde ter staving van onderhavig verzoek een attest van uw psycholoog neer. Uw psycholoog doet hierin verslag van uw therapiesessies, waar u aangaf veel last van stress en angst te hebben en sprak over moeilijkheden in verband met de zorg voor uw zoon. Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor deze moeilijkheden, wijzigt dit document niets aan de beoordeling van uw asielmotieven in verband met uw zoon als zijnde vreemd aan de Conventie.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/ t.e.m. 48/6, 57/5ter en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst gaat verzoekster in op het recht van een verzoeker tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud en hekelt het feit dat de bestreden beslissing geen motivering bevat over de reden waarom zij bij het CGVS niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud waardoor volgens haar de formele motiveringsplicht wordt geschonden.

Verder betwist verzoekster dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. Ze benadrukt haar vrees bij een terugkeer naar Georgië en verwijst zowel naar haar persoonlijke situatie als naar de situatie van haar minderjarige zoon. Haar zoon heeft te kampen met autisme en een ontwikkelingsachterstand. Er is in Georgië geen aangepaste behandeling en begeleiding mogelijk voor hem. Er is ook onvoldoende onderwijsondersteuning. Haar zoon is hierdoor bijzonder kwetsbaar en behoeftig. Zelf bevindt ze zich ook in een uiterst precare situatie. Ze heeft geen inkomen en geen netwerk waarop zij kan steunen. Bovendien is zij slachtoffer geweest van partnergeweld door haar ex-partner Z.M. Ze vreest opnieuw in dezelfde omstandigheden terecht te zullen komen. Ze kampt met mentale problemen en wordt opgevolgd door een psycholoog. Bij haar derde verzoek om internationale bescherming heeft zij een psychologisch attest neergelegd waaruit blijkt dat zij veel last heeft van stress en angst en daarnaast met moeilijkheden kampt inzake de zorg van haar zoon. Verzoekster verwijst verder nog naar de algemene situatie in Georgië en het gebrek aan enig sociaal of familiaal netwerk in haar land van herkomst. Ze dreigt hierdoor aan haar lot te zullen worden overgelaten bij een terugkeer naar Georgië, temeer omwille van haar kwetsbare positie als alleenstaande vrouw met een minderjarige behoeftige zoon.

Verzoekster benadrukt ook haar langdurig verblijf van vijf jaar in België en haar lange afwezigheid sinds januari 2020 uit Georgië, waardoor zij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de (leef)omstandigheden in Georgië. De situatie in Georgië is steeds "erger" geworden. Verzoekster is vervreemd geraakt van haar land van herkomst en heeft er geen binding meer mee. Ze vreest bij terugkeer naar Georgië in een situatie van extreme armoede terecht te komen waardoor ze in de onmogelijkheid zal zijn om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Georgië. Ze wijst er op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer een verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283).

Verzoekster besluit dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn ter staving van haar derde verzoek om internationale bescherming die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Ze voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Ter terechtzitting op 13 mei 2025 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer verwijzend naar algemene rapporten inzake de recente ontwikkelingen in Georgië.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, DOC 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, pt. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans

aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, DOC 53 2555/001, 23-24).

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een maatregel tot terugdrijving of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel na of de commissaris-generaal al dan niet terecht heeft besloten dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is in casu dan ook niet aan de orde.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.3. Op 22 januari 2020 reist verzoekster samen met haar minderjarige zoon naar België waar haar toenmalige partner Z.M. reeds op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Op 28 januari 2020 dient verzoekster zelf een verzoek om internationale bescherming in. Volgens haar verklaringen hebben zij en haar toenmalige partner Z.M. Georgië verlaten omwille van problemen met een zekere D.S., de ex-partner van verzoekster. Op 23 oktober 2020 verklaart de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar toenmalige partner Z.M. kennelijk ongegrond. Het beroep dat zij tegen deze beslissing bij de Raad hebben ingediend, wordt op 6 april 2021 bij arrest nr. 252 221 verworpen.

Op 14 juli 2023 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in voor haar en haar minderjarige zoon. Ze verwijst naar de mentale beperking van haar zoon die een ontwikkelingsachterstand en autisme heeft en geeft aan dat er in Georgië geen aangepaste behandeling en onderwijs beschikbaar is voor hem. Verder verwijst ze naar het huiselijk geweld vanwege haar (ondertussen) ex-partner Z.M. Dit tweede verzoek om internationale bescherming wordt door de commissaris-generaal op 19 september 2023 niet ontvankelijk verklaard. Verzoekster dient tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

Bijgevolg rest er verzoekster geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze voorgaande verzoeken om internationale bescherming.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214 704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over

elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekster kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

5.4. Op 17 september 2024 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in voor haar en haar minderjarige zoon. Ze beroept zich hierbij op exact dezelfde feiten als bij haar tweede verzoek om internationale bescherming. Ter staving van dit derde verzoek legt ze een attest van haar psycholoog voor.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat dit derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u tijdens uw vorige verzoeken uiteenzette. U verklaarde in het kader van onderhavig verzoek dat wat u de vorige keren vertelde nog altijd actueel is (DVZ-verklaring volgend verzoek, d.d. 17/09/2024, punt 17). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot kennelijke ongegrondheid. Dit omdat uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden omwille van (1) het gegeven dat u en uw echtgenoot volstrekt uiteenlopende verklaringen aflegden over jullie beweerdde problemen en (2) het gegeven dat jullie geen enkel bewijs konden voorleggen van jullie problemen, waar dit wel van u verwacht mocht worden. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de RvV op 06/04/2021. U diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijk voorziene termijn. In uw tweede verzoek voegde u toe dat u zich zorgen maakte over uw zoon, die autisme en een ontwikkelingsachterstand heeft, en volgens u geen passend onderwijs of passende behandeling kan krijgen in Georgië. Daarnaast verwees u naar mishandelingen door uw (inmiddels) ex-man. Uw tweede verzoek werd op 19/09/2023 niet ontvankelijk bevonden door het CGVS omdat (1) de motieven met betrekking tot toegang tot onderwijs en behandeling voor uw zoon vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, alsook aan de definitie voor subsidiaire bescherming en (2) omdat u ten aanzien van de problemen met uw ex-man niet aantoonde enige vrees te moeten koesteren bij terugkeer naar Georgië, noch dat u desgevallend niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verklaarde in het kader van onderhavig verzoek dat wat u bij uw vorige verzoeken had verteld nog altijd actueel was en dat u geen nieuwe elementen wenste aan te brengen. U herhaalde dat uw zoon onvoldoende toegang heeft tot zorg en onderwijs in Georgië en dat u vrees heeft voor mishandelingen van uw ex-man. Hij zou u nog altijd bedreigen (DVZ-verklaring volgend verzoek d.d. 17/09/2024, punt 17, 20). U draagt geen verklaringen aan die de eerdere beoordeling van deze feiten kan wijzigen.

U legde ter staving van onderhavig verzoek een attest van uw psycholoog neer. Uw psycholoog doet hierin verslag van uw therapiesessies, waar u aangaf veel last van stress en angst te hebben en sprak over moeilijkheden in verband met de zorg voor uw zoon. Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor deze moeilijkheden, wijzigt dit document niets aan de beoordeling van uw asielmotieven in verband met uw zoon als zijnde vreemd aan de Conventie.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

5.5. Verzoekster voert in het verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen of in een ander daglicht plaatsen. Ze beperkt zich het louter herhalen van haar verklaringen omtrent haar persoonlijke situatie en die van haar minderjarige zoon. Dergelijk algemeen verweer kan geenszins de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatsen.

5.6. Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat zij niet werd gehoord op het CGVS, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). De commissaris-generaal is in geval van een volgend verzoek om internationale bescherming immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, dit in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. De commissaris-generaal heeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Tijdens het gehoor bij de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de DVZ. Verzoekster toont verder niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

5.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat zij vreest dat zij, als alleenstaande vrouw met een minderjarige behoeftige zoon, na een langdurig verblijf in België bij een terugkeer naar Georgië in een situatie van extreme armoede zal terecht komen waardoor ze in de onmogelijkheid zal zijn om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Georgië, merkt de Raad op dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Er is daartoe een opzettelijk gedrag van een actor vereist. Er blijkt niet dat verzoekster (en haar zoon) in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat haar gezin in Georgië door enige andere actor op intentionele wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij het gezin niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoekster toont verder ook hoegenaamd niet aan dat zijzelf en haar minderjarige zoon zich heden en louter ten gevolge van hun verblijf in Europa zouden bevinden in een dermate penibele pecuniaire situatie dat zij bij een terugkeer naar Georgië geen toegang zouden hebben tot de nodige basisvoorzieningen en-behoeften. Evenmin toont zij aan dat, zo zulks al zou kunnen worden aangenomen, quod non, zij en haar zoon om hieraan tegemoet te komen geen beroep zouden kunnen doen op de nodige bijstand, hulp en ondersteuning van de in haar land van herkomst aanwezige autoriteiten en organisaties.

5.8. In haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst verzoekster uitgebreid naar algemene informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië maar dergelijke loutere verwijzing naar informatie van algemene aard volstaat niet om aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch dat de Georgische autoriteiten in geval van problemen onwillig dan wel onmachtig zouden zijn om haar, als alleenstaande vrouw met een minderjarige behoeftige zoon, hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster dient zulks in concreto aan te tonen, waar zij echter, gelet op wat voorafgaat, niet in slaagt.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota nog stelt dat Georgië op heden niet meer wordt beschouwd als een veilig land van herkomst in toepassing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, en dat hieruit volgt dat er geen vermoeden meer geldt in haar hoofde dat zij geen vrees voor vervolging heeft of dat er geen reëel risico op het lijden van ernstige schade aanwezig is, benadrukt de Raad dat verzoekster haar nood aan internationale bescherming nog steeds in concreto aannemelijk moet maken. Gelet op wat voorafgaat, blijft zij hier echter in gebreke.

5.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekster is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden, zoals hierboven uiteengezet, door de Raad overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

5.10. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidige (volgend) verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad herhaalt dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.11. Omtrent de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien de commissaris-generaal in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

5.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vijftwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS